

faa tror jeg, at den ærede Landssthingsmand ogsaa vil kunne forstaa, at jeg har ment, at en saadan Desorganisation ogsaa vilde medføre Virkninger med Hensyn til den hele Kontrol og den hele Garanti, der nu haves, for at der ikke finder ulovlig Handel Sted med Apothekerevarer, med Gifter og deslige, Noget, som de gjældende Bestemmelser i og for sig strengt taget turde siges at ikke være aldeles utilstrækkelige til at forhindre. Det var denne Bemærkning, jeg vilde tillade mig at fremsætte her i Anledning af, hvad den ærede Landssthingsmand yttrede. Der var flere andre Bemærkninger, jeg kunde have lyst til at fremsætte i Anledning af, hvad der blev udtalt igaar, men jeg tror dog at burde holde mig tilbage herfra, thi det vilde vel ikke være rigtigt, efterat Forhandlingen nu er kommen ind paa den foreslaaede Dagsorden. Jeg beklager tilbøds, at jeg ikke har gjort disse Bemærkninger; jeg kunde jo have fremsat dem allerede igaar, inden Spørgsmaalet om Dagsordenen kom til Forhandling.

Formanden: Jeg afbryder ikke gjerne en Tale under Foredraget, da jeg nødig vil lægge Hindringer i Veien for, at Udtalelser kunne komme helt frem saaledes, som de have været paataente; men iøvrigt forekommer det mig at være klart, at den ærede Tale kom temmelig langt bort fra den foreliggende Dagsorden. Jeg nævner dette navnlig, fordi jeg frygter for, at andre ærede Medlemmer kunne være fristede til at følge den samme Vej og navnlig det ærede Medlem, til hvem der specielt blev henvist. Jeg maa bede dette ærede Medlem og andre ærede Medlemmer at holde sig til Dagsordenen. — Det 9de kongevalgte Medlem har Ordet.

Hofmann-Teilmann: Jeg kunde umægtelig være stærkt fristet til at gjøre en Bemærkning med Hensyn til den ærede sidste Talers Udtalelse om, hvad Bøgt man kan lægge paa den Omstændighed, at Domstolene utvivlsomt ere meget forsigtige i Anvendelsen af Kvaksalverlovgivningen. Jeg vil indskrænke mig til at sige, at i det Dieblit en Mand har hjulpet et Medlemme med et godt Raad, saa at han er kommen til sit Helbred igjen, vil han, hvis han bliver angiven, utvivlsomt være udsat for de Ubehageligheder, der ere forbundne med en Rettsforfølgning. Det kan ikke undgaaes, hvilket Resultat saa Domstolene end ville komme til. Jeg nævner det her, fordi det forekommer mig at være et godt Moment under Overveielser af, hvorvidt der virkelig er Anledning til at foretage Forandringer i den Lovgivning, der nu gjælder om uautoriseret Lægebehandling. Grunden, hvorfor jeg nærmest forlangte Ordet, var i Øvrigt den, at jeg vilde supplere mine Udtalelser igaar. Da jeg havde Ordet igaar, havde den høitærede Justitsminister endnu ikke udtalt sig;

jeg tillod mig da at yttre, at hans Udtalelse ganske vist vilde kunne faae Indflydelse paa min Stemmegivning, men at, saaledes som Sagen den Gang forelaa, maatte jeg opfordre det høie Thing til at lade Sagen gaa videre. Siden fremkom der jo en meget bestemt Udtalelse fra den høitærede Justitsministers Side, som gik ud paa, at han paa ingen mulig Maade kunde arbejde med paa et Lovforslag, som hvilede paa det Grundlag, det nærværende Lovforslag hviler paa. Efter en saa bestemt Udtalelse fra hans Side kan jeg ikke se, at der kan komme noget egentligt praktisk Resultat ud af en fortsat Behandling her i Thinget af denne Sag. Jeg beklager, at det andet Thing, da det havde dette Lovforslag for, ikke nedsatte et Udvalg til Behandling af Sagen; men saaledes som Sagen nu ligger for, efter en saa bestemt Udtalelse fra den høitærede Justitsministers Side, maa jeg have Betænkelighed ved at fastholde mit Raad til det høie Thing om at lade Sagen gaa videre. Derimod er der en Ting, som forekommer mig utvivlsom, og det er, at der bør komme til at foreligge en noget bestemt Dpfordring fra Landssthingets Side til, at Regjeringen nu virkelig for Uvor tager denne Sag for med den Hensigt saavidt mulig til næste Samling at fremsomme med Lovforslag derom. Der er Ingen, der i høiere Grad end jeg kan erkjende det Nødvendige af eller i alt Fald det Udfælgende i, at Regjeringen tager Sagen i sin Haand og fuldbyrd forbereder Sagen. Der er antydet forskellige Maader; nogle Medlemmer have sagt, at man skulde have flere Erklæringer fra Sundhedskollegiet og de medicinale Autoriteter. Jeg tror nu ikke, at den Vej vil føre til noget nærliggende Resultat; jeg vilde føle mig opfordret til gjentagende at udtale det Ønske, at den høitærede Justitsminister vilde udføre den Tanke, som blev udtalt for 5 Aar siden af det høitærede 2det Medlem for Kjøbenhavn (Krieger), som angav, at det for at tilvejebringe en fuldbyrdig Ordning af denne Sag og i det Hele taget en Omordning af Medicinalforholdene var nødvendigt, at der kom et personligt Mellemlid tilstede mellem Ministeriet og Lægerne. Det høitærede Thing vil mindes, at denne Sag ogsaa ifjor i det andet Thing var bragt i Gang ved det private Initiativ. Dengang kom Sagen ikke længere, end at der blev afgivet en Udvalgsbetænkning, hvori Udvalgets Medlemmer med Enstemmighed havde sluttet sig sammen om en motiveret Dagsorden, hvori Ministeren blev opfordret til om mulig til næste Samling at fremsomme med et Lovforslag til Sagens Ordning. Ganske vist havde Pluraliteten af Udvalgets Medlemmer principalt indstillet et Forslag til Vedtagelse; jeg veed ikke, om det var nøiagtig det samme, som her foreligger, men det var i alt Fald dette i høi Grad ligt. Jeg tror, at, naar nu Landstinget denne Gang vedtog en Dagsorden, der var i Overensstemmelse